

ВЕСЕЛИ НАДБЪГВАЧИ

Единъ циганинъ калайджия ималъ две циганчета — Кждроглавко и Бълозжбко. Тѣ кладѣли огъня на баща си и му помагали да бѣлосва сждоветѣ.

Рано една сутринъ, докато баща имъ още спѣлъ до зида на една кѣща, Кждроглавко станалъ и пришепналъ на ухото на брата си:

— Ей, Бълозжбко, много сме глупави съ тебе. До кога ще живѣемъ тоя калайджийски животъ. Хайде да вървимъ по свѣта, да си търсимъ щастието!

— Ама азъ си ободохъ крака, не мога да ходя.

— Нищо, и на това ще му намѣримъ леснината.

Повикалъ Кждроглавко черното имъ куче Мечо, па завързалъ за опашката му единъ голѣмъ лѣскавъ тиганъ, който хората имъ донесли да бѣлосватъ.

— Хайде, Бълозжбко, седай въ тиганя!

— Леле братко, ако ни види татко, че сме взели чуждия тиганъ, голѣмъ бой ще падне!

— Нищо, нищо, ние сме юнаци. Пъкъ като походимъ по свѣта, ще му върнемъ тиганя.

И двамата братя се разположили като царе въ тиганя, взели една прѣчица и подкарвали кучето.

Вървѣли, вървѣли, насреща имъ единъ конникъ.

— Ако отивате за надбѣгванията, бързайте! — казалъ имъ той. — Скоро ще почнатъ. Моятъ конъ се нарани, затова си отивамъ. А печалбата е хубава, две торби жълтици. Който стигне прѣвъ брѣга на морето, негови сж.

— Кжде сж тия надбѣгвания? — попитали циганчетата.

— Хей тамъ задъ гората.

— Хайде, Мечо, обръщай колата къмъ надбѣгванията! — заповѣдалъ Кждроглавко. — Нали ти си голѣмъ бързоходець?

— То се знае, — отговорилъ Мечо.

Стигнали на едно широко поле, пълно съ хора.

— Назадъ! — извикалъ единъ пазачъ. — Вие какво се навирате тука?

— Я не викай, ами ни стори пжтъ! Ние сме надбѣгвачитѣ на египетския царъ! — викналъ Кждроглавко.

Уплашилъ се пазачътъ, пустаналъ чудноватитѣ надбѣгвачи при другитѣ. Наредили се тѣ въ общата редица. Тамъ имало хора на коне, съ автомобили, съ велосипеди, само съ тигани нѣмало. И всички почнали да имъ се присмиватъ. Но Кждро-